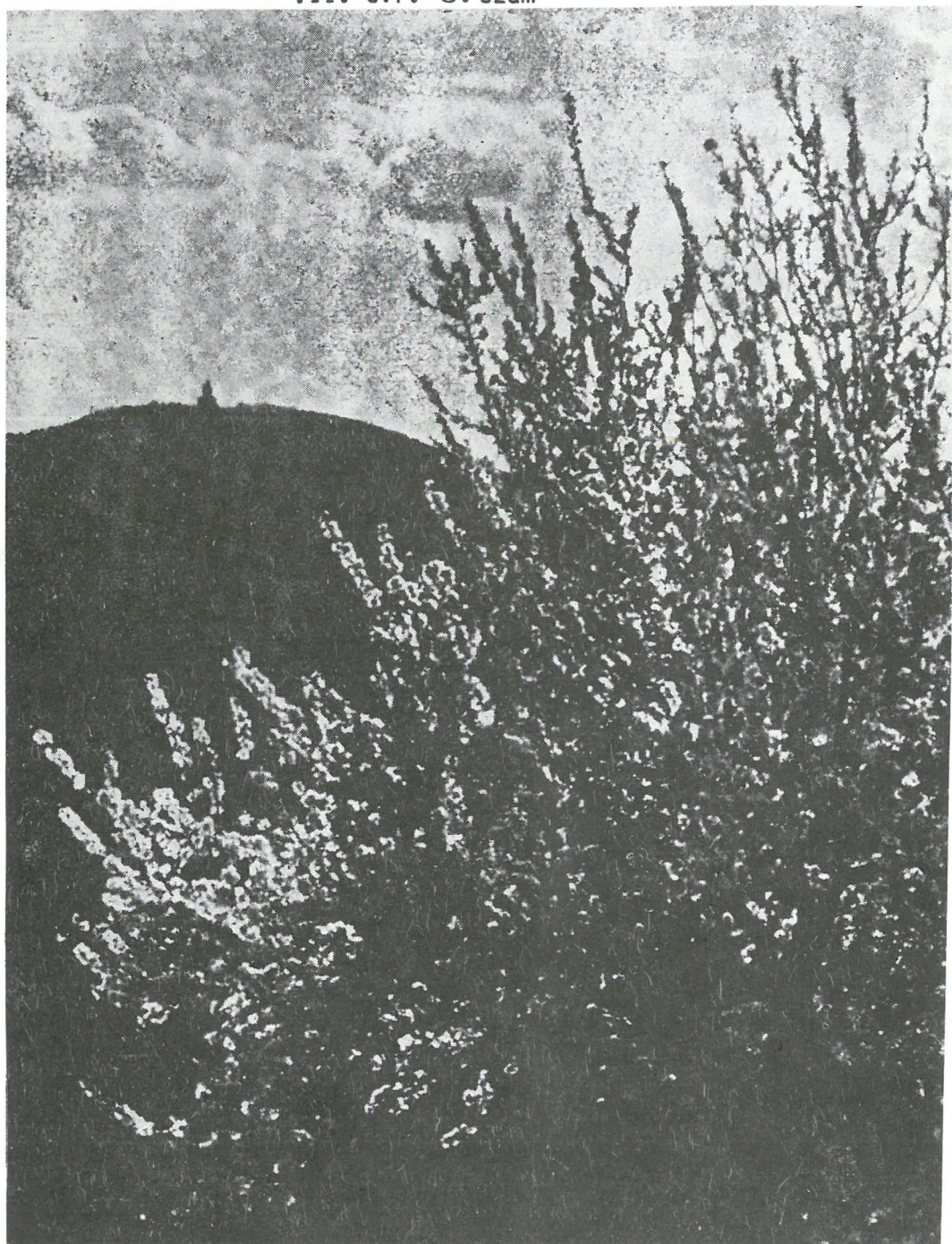

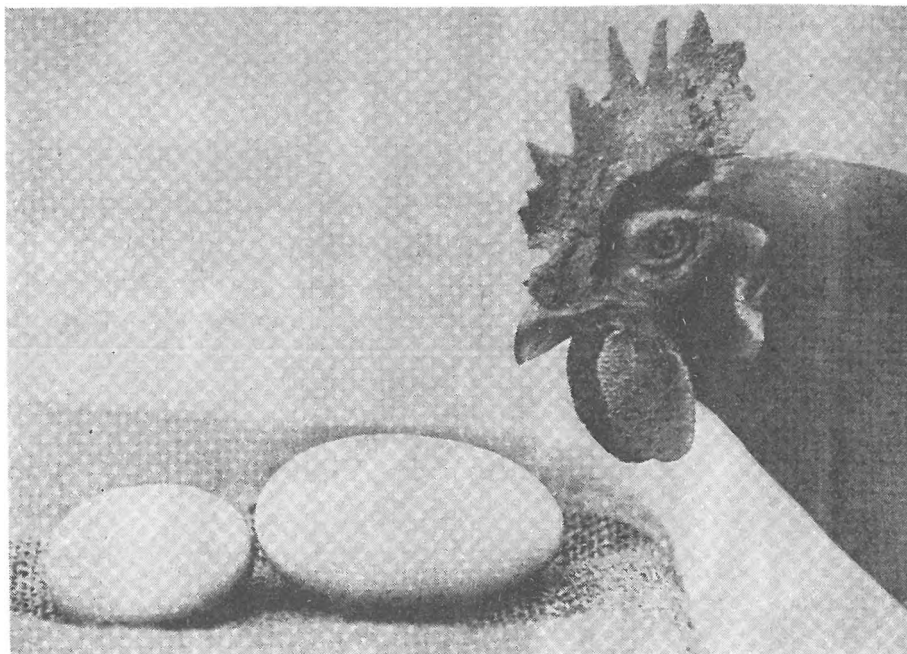
ÉLETÜNK

A PÉCH ANTAL Bányaiipari AKNÁSZKÉPZŐ TECHNIKUM, A SZABÓ JÓZSEF GEOLÓGIAI SZAKKÖZÉPISKOLA, A Bányagépészeti és Bányavillamossági Szakközépiscola és A VÁJÁR SZAKMUNKÁSKÉPZŐ INTÉZET IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

VII. évf. 3. szám

Ilyen még nem fordult elő...

Ilyen még nem fordult elő a mi családjunkban - mondja a képünkön látható, a csodálkozástól majdnem tátva maradt csőrű konzervatív háziszárnyas. Ilyen még nem fordult elő az Életünkben - mondhatjuk mi, az iskola (nem diák-) újság megcsontosodott régi szerkesztőbizottságra, azaz szerkesztőbigottságra. Örömmel jelenthetjük, hogy új szárnypróbálgatások formájában fiatal erők jelentkeztek, akiknek célja lapunk színvonalának emelése, fiatalosabb, diákosabb dolgok kikukorékolása. Mi már ismerjük, a rövidesen következő, munkánkat ért és általunk megszívtelt kritikát, és a következő sorban már összességben is húzzuk tollazatunkat, hogy helyt adhassunk a szavukat hallatni akaróknak. Mivel anyaguk majdnem lapzártakor érkezett, a sorrendiséget is tiszteletben tartva úgy döntöttünk, hogy ez a számunk egy kicsit "hibrid" lesz. Hogy melyik tojáshéjat, azaz írást melyik tyúk, vagyis szerkesztőgárda tojtta, illetve írta, az részben kiderül majd, részben nem.

Körülbelül két hónapja az iskolai faliújságon megjelent egy kritika, amely az előző számok minőségét, színvonalát bírálta. Úgy véljük, feltétlenül közölnünk kell a cikket. Íme:

Kié ez az újság?

Már megjelent az Életünk című iskolaújság két száma, de úgy érezzük, hogy nem aratott osztatlan sikert a diákok körében. Szándékosan nem használtuk a diákújság szót. Véleményünk szerint nem érdemli meg a diákújság elnevezést az a kiadvány, amely csak háromszor jelenik meg évente, s mégsem képes a diákságot érintő, s főként a diákságot érdeklő témákkal kitölteni oldalait. Az már maga kritika, hogy úgy kell a lapot azokhoz hozzávágni, akiknek készült, mert különben nem veszik meg. Nézzük például a második szám tartalmát: Fejte(ge)tő, Munka, Épülő, szépülő környezetünk (???)

Ugyanakkor vannak benne információ-t tartalmazó cikkek - sport-udvarról, vállalati támogatásról - túlragozottnan, szellősen. Ez a szellősség a megjelenésre is vonatkozik, mert egy ilyen újságban két sor között egy harmadik is begépelhető lenne. (Erre a jelenségre jó példa az a vers, amely 100 szónál alig több, mégis két oldalra "fért el".) Talán megoldható lenne a kéthasábos forma is, kicsit sűrűbben, mert annyira még nem olcsó a papír.

A félreértések elkerülése végett ez a kritika nem személyekről szól, hanem az újságról, s nem rosszindulatú. Leszögezhetjük azonban, hogy ezeknek a számoknak a megjelenése azt az egyetlen - kétes értékű - eredményt hozta, hogy elindult egy kezdeményezés néhány diák részéről egy más típusú DIÁKÚJSÁG létrejöttére. Addig is maradjunk annyiban:

ÉLETTÜNK

A TÉCHÁNTAL Bányaiipari Akadémia képző Technikum, a Szabó József Geológiai Szakközépiskola, a Bányagépészeti és Bányavillamosági Szakközépiskola és a Fűrész Szakmunkásképző Intézet időszakos kiadványa

Közvéleménykutatás

1992. március 26-án felmérést végzett néhány diák az iskola folyosóin. A 120 példányban kinyomtatott - négy kérdésből álló - kérdőívet találomra osztották ki a diákok a húszperces szünetben a tanulók között.

A kérdések, amelyek többnyire az iskolaújság első két példányával voltak kapcsolatosak, a következők voltak:

Megvetted-e az Életünket?

Tetszettek-e az eddig megjelent számok?

Részt vennél-e az újság szerkesztésében?

Akarsz-e diákönkormányzatot?

A kérdésekre kapott válaszok, amennyire várhatóak voltak, éppen annyira elgondolkodtatók, elszomorítóak is.

Az általunk értékelt 109 kérdőív eredményeiről nem állíthatjuk, hogy hajszálpontosan tükrözik a valóságot, de mindenképpen figyelemreméltók.

Az iskolaújságot a diákok közül csupán minden ötödik vette meg. Hol van ez a négy-öt évvel ezelőtti aránytól! A tanulók 62 %-a a beleolvasás után úgy döntött, hogy nem veszi meg, az utóbbi számot pedig a tesztelt egyének egyötöde még arra sem méltatta, hogy megnézze. Ez talán nemcsak a tanulók passzivitását jelzi, hiszen a legtöbben csak a tanulmányozás után mondtak le a vásárlásról. De talán ez nem is lenne annyira fontos, ha a tetszésindex mindezek ellenére magasan áll. (Legfeljebb a közgazdászok elemeznék buzgón, hogy a jó minőség és a mesterségesen alacsonyan tartott árak ellenére miért ilyen gyenge a vásárlóerő.) Ám azon diákok tetszését, akik olvasták az újságot (félíg vagy egészen), nem nyerte el az újság.

A legtöbben (57 %) azt tartották unszimpatikusnak, hogy az Életünk nem diákújság (ez talán nemcsak a szerkesztők hibája).

Szintén nagyon sokan (20 %) a lap arculatát, stílusát kifogásolták. Ezzel szemben az ellentábor szavazatai csak szerény 33 %-ot tettek ki, akiknek az Életünk szimpatikus volt, mert a hangvétele elnyerte tetszésüket, illetve úgy érezték, hogy az újság róluk szól. Igen sokan - a megkérdezettek közül minden negyedik - szívesen részt venne a lap készítésében.

A legtöbben azért nem óhajtanak részt venni a szerkesztésben,

mert úgy gondolják, nincs rá idejük, a többiek pedig teljesen hidegen hagyja ez a munka. Talán a legegyszerűbb volt a helyzet a 4. kérdésnél, ahol a 80 % úgy érezte, szükség van egy diákönkormányzatra. Lehet, hogy mire ez az Életünk megjelenik, már nem lesz aktuális ez a kérdés, hanem talán már megalakul valami. Jelen pillanatban azonban úgy érezzük, a téma nagyon is időszerű, ezért bővebben kívánunk foglalkozni vele.

Gondolatok a diákönkormányzatról

Újra felvetődött a diákönkormányzat megalapításának gondolata - ezúttal talán egy életképebb kezdeményezésről van szó -, amit már egyszer elkezdett szervezni két évvel ezelőtt egy "csapat", ám akkor, rövid "agónia" után beállt a "hullamerevség".

Ennek oka elsősorban a diákság passzivitása volt, és az is

közrejátszott benne, hogy sokan nem voltak tisztában a szervezet által elérhető lehetőségekkel.

E cikkel azt az információhiányt akarjuk valamelyest csökkenteni, és egyféle elképzelés felvázolásával ösztönözni szeretnénk mindenkiket az új szervezet megalapítására.

A legfontosabbnak az alapvető funkciók tisztázását tartjuk, illetve egy diáktestület felépítésének, működésének kereteit is egyértelművé kellene tenni.

Úgy véljük, hogy egy ilyen testület leglényegesebb feladata az érdekvédelem - védeni a diákság, mint csoport érdekeit és képviselni a diákot, mint egyént - valamint a tanulók iskolán kívüli programjának megszervezése, lebonyolítása (pl. különböző "bulik", koncertek, sportrendezvények).

Felépítése egyértelműen alulról történne, olyan formában, hogy a Diákönkormányzati Testületbe (DÖT) minden osztály két-két főt delegálna (természetesen szavazás útján), akiket ezáltal az osztályt érintő kérdésekben szavazati joggal ruháznának fel. Ez a terület döntési joggal rendelkezne, illetve vétőjoggal bármely

olyan kérdésben, amelyhez a legkisebb mértékben is köze van az iskolánkban tanulóknak.

A DÖT belső tagozódása a feladatoknak megfelelően alakulna.

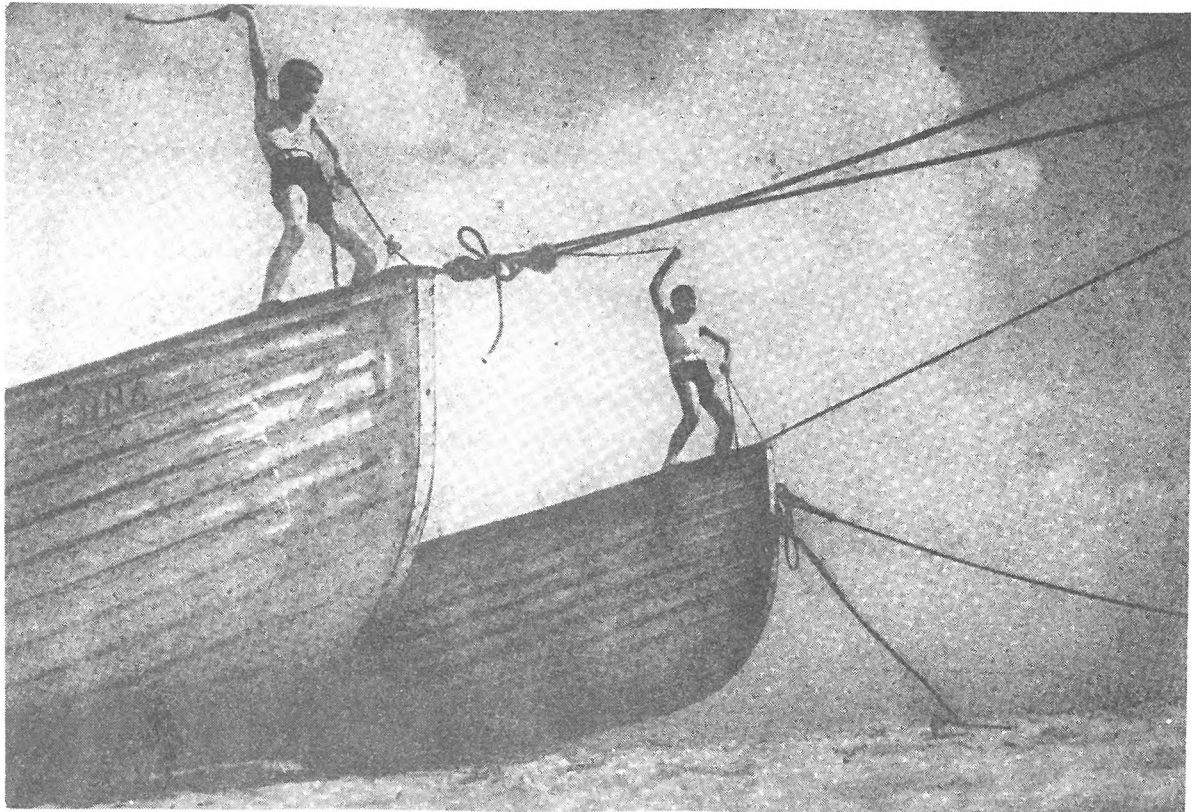
Az érdekvédelmi ügyekben a testület egésze döntene, a különböző programok megszervezésével és irányításával pedig a DÖT-ön belül megalakult csoportok foglalkoznának.

Meghatározott időtartamra a DÖT vezetőket választana, akik alkalmasak arra, hogy bármikor képviseljék a testületet és vezessék az üléseket.

Természetesen ez csak egy ötlet, amellyel el lehet indulni, ettől eltérni, új ötleteket felvetni bármikor lehet, az alakuló gyűlésen mód nyílik a módosításra, a részletekben való elmerülésre.

A DÖT megalakulásának feltételei mindenben adottak lennének, ugyanis - egyes tévképzetekkel ellentétben - ezt a diákönkormányzatot a tanárok szeretnék a legjobban, éppen a diákok passzivitásának ellenében keresztülvinni. Ezért is lenne fontos, hogy ez a kezdeményezés ne ismét egy-két diák "lázálma" lenne, hanem egy széles körű próbálkozás, amely végre sikerhez vezetne.

Ideje lenne elgondolkodni azon, hogy mit szeretnénk ebben az iskolában: négy évet céltalanul "lehúzni" úgy, hogy lassan színvonalban és hozzáállásban a 314-es szakmunkásképzővel együtt emlegessenek bennünket, vagy esetleg aktívabban és tartalmasabban élni az ún. "diákéletet", hagyományokat folytatva, újakat teremtve, stílust adva ezzel az ország egyetlen ilyen jellegű iskolájának. Mert, hogy büszkéek lehessünk rá, az rajtunk is múlik.

Ne félj, hajóm, rajtad a Holnap hőse...

Még "csiszolatlan gyémántok..."

1991. november 10-én másfél órára a költészet léleknemesítő birodalmává vált a 17-es tanterem. Kilenc versszerető diák - az országos Petőfi vers- és prózamondó verseny iskolai fordulójának résztvevői - nyitogatta a csodákat rejtő titkok kapuit, melengette a hallgatók szívét.

Petőfi Sándor Világosságot! című költeménye - a kötelező vers - az emberi élet célját kutató mély gondolataival, az érzések hullámvását tükröző gazdag költői eszköztárával kemény feladat elé állította a versenyzőket. Kiállták a próbát. Öröm volt hallgatni az előadókat. A költő gondolatait mindannyian remekül 'adták vissza. A hullámvzó érzések megszólaltatása azonban már kevésbé sikerült.

A szabadon választott költemények, a sokszínű választás és előadás izgalmassá tették a verseny "második felvonását". Volt, aki a hazáért aggódó, volt, aki az alföldi tájért, a szülőföldért rajongó költőt idézte meg. De ízelítőt kaptunk Petőfi nyelvi humorából, sőt a költő dühtől sziszegő, gúnyos arcát is felvillantották a versenyzők.

A zsűritagok (Mezővári Tiborné, Horváth József, dr. Szilvási Csaba és Kizakisz Theodorakisz) egymástól függetlenül, szívük szerint értékelték a produkciókat. A versenyzők és a nézők jelenlétében összesítették a pontokat, s a zsűri elnöke, Horváth tanár úr eredményt hirde-

tett:

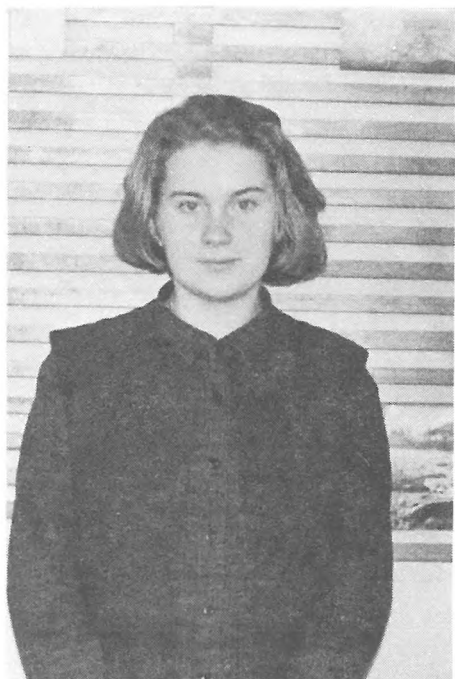
1. Orosz Cecília I.A. környezetvédő
2. Csikós Rozália II.A. környezetvédő
3. Maszel Cecília I.A. környezetvédő
4. Ürögi Tünde I.B. geológus

Orosz Cecília

Csikós Rozália

Maszel Cecília

Ürögi Tünde

Szoros volt a verseny. Ahogy Szilvási tanár úr mondta: "Csiszolatlan gyémántok bemutatkozását láttuk." Igaz. Titkokat, lehetőségeket rejtő gyémántokra, meg-megcsillanó, de még nem teljes fényükben csillogó drágakövekre bukkanunk.

Az I. helyezett Orosz Cecília a területi válogató versenyen a tatai Eötvös gimnáziumban 7. lett, Csikós Rozália a komáromi Jókai napok rendezvénysorozatának szavalóversenyén a középmezőnyben végzett, de a mi házi versenyünkön részt vett többi versenyzőt is dicséret illeti.

Ne hagyjuk elveszni kincseinket!

Bátorítsuk mindannyian versmondóinkat, hisz ők saját értékeikkel bennünket is csiszoltabbá, jobbá, gazdagabbá, teljesebb, igazabb emberré tehetnek.

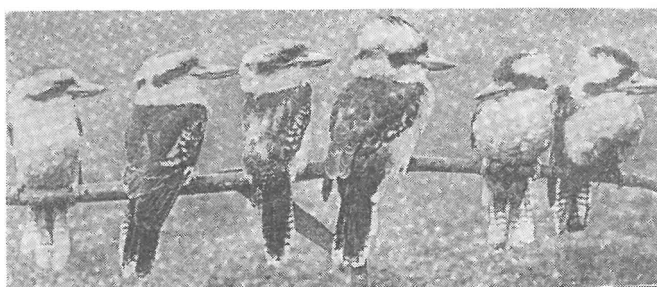
Mezővári Tiborné

a magyar nyelvi és irodalmi munkaközösség
vezetője

Ők is értékteremtők

Pedig csak szó volt... és szöveg.

"Lapozgatni kezdtem. Elolvastam egy mondatot, aztán egy másikat, leültem az ablak elé, a szöveg egyre beljebb-beljebb csalogott, s föl se keltem mindaddig,

amíg az egész kötetet el nem olvastam. Aztán pirosra gyúlt füllel izgatottan és boldogan sétálni mentem, egyedül, és végtelenül meg voltam tisztelve, hogy a kötet szerzője szóba állt velem - pedig nem is ismertem."

Aki ilyen vagy ehhez hasonló élményen már átesett, tudja, hogy nemcsak az írók, a költők, hanem mi, olvasók is testi mivoltunkban szellemek és lelkek vagyunk, és ezért tudunk egymásra hangolódni, egymással szóba állni.

Ők tízen (Fentor Zoltán, Godó Gabriella, Hopka Lajos, Horváth Zoltán, Kovács Imre, Neuberger István, Papp Tamás, Száva Emese, Szóts Attila, Szúcs László) - mert szó volt róla, hogy a Szép Magyar Beszéd iskolai fordulóját megren-

dezzük, megkísérelték a fent említett "szóbaállást" létrehozni, szerző és hallgató között. Történt ez 1992. február 12-én 15 órától iskolánk 17-es számú tantermében.

A versenyzők először (mintegy kötelező "gyakorlatként") egy számukra ismeretlen szövegrészletet (Kovalovszky Miklós: Az ifjúság nyelvéről) olvastak fel a kisorsolt rendben.

A kötelező gyakorlat után mindegyikük a maga által választott szöveg felolvasásával szerepelt.

A produkciókat négytagú zsűri (Mezővári Tiborné tanárnő, dr. Szilvási Csaba tanár úr, Acsai Imre IV.A. osztályos tanuló és Horváth József igazgatóhelyettes) pontozta.

A zsűritagok minden produkciót 1-5-ig terjedő pontszámmal értékelték, így az elérhető pontszám maximum negyven volt szereplőnként. A verseny végén - a szerzett pontok összesítése alapján - a legjobbnak Neuberger István első környezetvédő tanuló bizonyult, 32 ponttal. Őt Horváth Zoltán III.A. osztályos geológus és Szóts Attila II. osztályos aknász követte 31-31 ponttal, megosztva a második helyen. A harmadik helyet Godó Gabriella II. osztályos geológus tanuló érte el 29 ponttal.

A zsűri további helyezéseket nem állapított meg.

Ez a verseny a megyei fordulóra való továbbjutást is hivatott volt eldönteni, ezért a zsűri úgy határozott, hogy Neuberger István a Szabó József Geológiai Műszaki Szakközépiskola részéről, Szóts Attila pedig a Péch Antal Bányaiipari Aknászképző Technikum részéről képvisel bennünket a megyei versenyen.

Az eredményhirdetés után dr. Szilvási Csaba tanár úr értékelte szakmailag a résztvevők teljesítményét, Acsai Imre pedig mint diáktárs mondta el észrevételeit.

Sajnálatos, hogy a versenyzőkön kívül iskolánk egyetlen tanulója sem volt kíváncsi erre a nyelvet művelő nemes vetélkedésre. Pedig sok minden elének tárult ezalatt az egy óra alatt; volt beszédhiba és tiszta artikuláció, volt betű szerinti olvasás és érzékletes előadás, volt sietős szereplés és elszánt akarás, de számomra a lényeg az volt, hogy mindegyik előadásban felvillant, mint valami villanylámpa egy-egy olyan részlet, amely rásugárzott a gondolat pályájára, mutatva az értékteremtés apró mozzanatát.

Horváth József
igazgatóhelyettes

Az iskolai helyesírási verseny fordulóit 1991. októberében tartottuk. Az első és második forduló alapján az eredmények a következők:

1. Gyulai Gergely	II.B. geológus	10,5 hibapont
2. Vígh Tamás	II.A. körny.véd.	11 "
3. Kónya Eszter	II.B. geológus	12,5 "
Madár István	IV.B. geológus	12,5 "
4. Hopka Lajos	III.A. geológus	13,5 "
5. Klement Gabriella	I.A. körny.véd.	16,5 "
6. Gresa Krisztián	I.A. körny.véd.	17,5 "
7. Harasta István	I.A. gépész	21,5 "
8. Horváth Norbert	I.A. körny.véd.	25 "

A tagozatok első helyezettjei (Gyulai Gábor, Vígh Tamás, Harasta István) igazgatói dícséretben részesültek. A második forduló minden résztvevője egy-egy jeles osztályzatot kapott jutalmul magyar nyelvből.

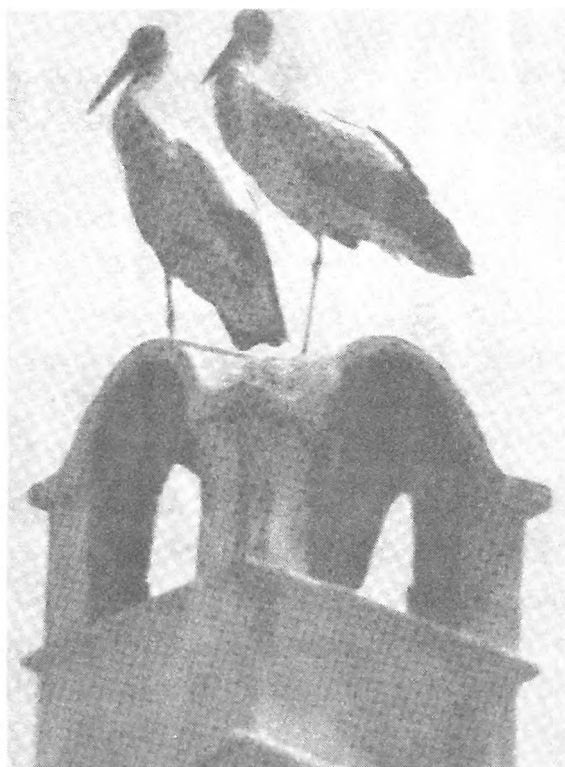
Az Áprád Gimnáziumban rendezett megyei versenyt Madár István nyerte. Ő jutott tovább a gyulai országos versenyre, ahol a tizedik helyet szerezte meg. Gratulálunk neki!

Lyaly, de lyó! Meglyötek a gójákk!

Ezt a címet adhatná a tavaszi hangulatot ébresztő képnek a STEVE AND PICI COMPANY prominens brigádja, amelynek tagjait megihlette a kikeletet megelőző nagy helyesírási vetélkedősorozat. Cikkük címe:

A helyesírás és vonzatai

Már jócskán bene lyártunk a tanévbenn, és l-ggy-re áhitosztunk l-ggy kiadvány után, amej ki-e légitti magas kulturális iggényünkett. Épen ezzért nagy örömel fogatuk aszt a meg 10 tellő felkérést,

amejjet az ullyászülettet ÉLETÜNK szerkesztőségének l-ikk taglya intézet felénk, miszerintt az ulység színvonalát eme lenn dő közreműkögyünk l-ggy fog almazvány ereleyéig. Mi természetessen - az udvariaság alapelveitt betartva - szabatkosztunk, hogy az előző szám nivólyának felülmulására nem vagyunk kképessek. (de eszt misem gondoltukk komojjan.)

Müvünk témálya a hejjesírás, pontos abban a hejjes írásra nevelés, a megy-e i hejjes írási versenny aprópólyán. Ezzel kapcsolatos véleményünket egy közmondással fejezhetjük ki: "Hagyni kell, hadd menjenek a dolgok!"

Vincent de Gourney

A helyes írásra nevelés éppolyan fontos, mint a gondolatiság kifejezési formájának az a területe, amely taglalja a kemotaxis problematikájának azon részét, amely a hagiolátria substentiójával foglalkozik. Ennek részletes kifejtésétől most eltekintenténk, de az esetleges érdeklődés kielégítése végett megadunk néhány forrásmunkát:

Bon Tasziló: A substanció, mint olyan

Köd Ödön: A svábbogarak lelki élete, avagy a depresszió útjain
(német nyelvterület)

Bakos Ferenc: Idegen szavak és kifejezések szótára

A helyesírás olyan, mint világnézetünk:

"Hagyni kell, hadd menjenek a dolgok!"

Marha Pici

Ezen túlmenően pedig szabadjon megjegyoznünk, hogy ideológiai szövetséget vállalunk mindazokkal, akik nem értenek velünk egyet.

Feltételezhetően ilyen csoport az is, amelynek javát szolgálva terjesztjük elő ezt a programideológiát, amelynek megvalósításával növekedne az iskola színvonala, ezzel együtt a negyedikesnél alacsonyabb évfolyamok tudásszintje is.

Ilyen radikális ötleteink például: szögesdrót, gumibot, vízagyú, 500 l. szívlapát, villamosszék (gépészeknek).

Bízunk benne, hogy ezen hatásos eszközök alkalmazásával növekedne a diákok helyesírási képessége. Ez eredményezi azt, hogy magasan kvalifikált szakembereket adhatunk az országnak, akik jól megállják a helyüket mint kalkulációs managerek, vagy mint jól kereső geológus technikusok.

Ennek egyenes, leányági vonzata az, hogy meg kell akadályoznunk a szellem kétirányú áramlását amelyre vonatkozóan az iskola vezetése megtette a szükséges lépéseket (pl. az óra végét jelző csengőszónál az áramlás egyértelműen a folyosó vége felé egyirányúsodott).

A már említett programideológiára tulajdonképpen nem is lenne szükség, hiszen tudjuk, szüleink azért küldtek ide minket, hogy tanuljunk, s ezt eddig

sem háláltuk meg linkséggel, trehányással, alkoholizmussal. Érezzük, hogy szüleink jövőképe bennünk teljesedik ki, ránk akarnak építeni. (A Magyar Állami Földtani Intézet záradéka: A talaj minősége kizárja bármely tereptárgy alapozását és építését ezen a területen.)

Reméljük, hogy kialakult egy kép alkotói közösségünk tevékenységéről és az sem elhanyagolható, hogy hűen vázoltuk a helyesírási verseny körülményeit, eredményét, meglehetősen szerény kereteinken és a cenzúrán belül.

Hadd zárjuk sorainkat egy örök érvényű gondolattal, amely talán a feledékenyeknek újdonságként hat: "Hagyni kell, hadd menjenek a dolgok."

Steve Bird

Tisztelettel: Steve Bird and Marha Pici

U.i.: Műfajunkról még az ifjú mormoták kézikönyve sem tesz említést, de egy ősi kínai közmondás mégis vázolja lényegét:

" A szegény paraszt tehenére
is rámege a gatyá,
főleg, ha nem nagy a füle
és vékony a nyaka. "

Geós (kontra) kalapács

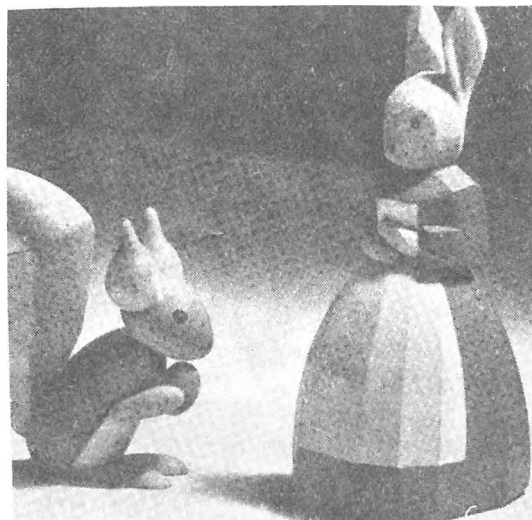
Ütnénk, vernénk, faragnánk, de nincs mivel. Még nem kaptuk meg. A szakma számára jelkép - számunkra álmom. A harmadikosok nevetnek rajtunk. Bezeg nekik van. Már elsőben is volt. Ígérték tavaly félévre, évvégére, idén félévre. Ígéretes, ígéretes. Lehet, hogy számunkra örök álmom marad? "Majd hatodikban megkapjuk" - vigasztaljuk egymást. A felsőbbévesek olyan büszkén mutogatják a sajátjukat, mintha az a világ legnagyobb gyémántja lenne.

Magunkat csak romantikus álmodozásba merülve tudjuk elképzelni kézipéldány-faragás közben. Az

élet egyelőre a "boldogságtól" megfosztott minket. Pedig milyen gyönyörű munka: csak ütni, verni, faragni! Ütnénk, vernénk, faragnánk, de nincs mivel.

Mivel még nem kaptuk meg. A helyzet tűrhetetlen!!!

Szűcs László és a II. b. geó.

Nyuszika, tojj nekem, légy szíves egy geológuskalapácsot!

V e r s

Egy diáklány-költőt mutatunk be, aki inkognitóját meg akarta őrizni. Álneve: Bocs. Egyébként Füzi Gabriellának hívják, Gödöllőn lakik, a negyedik osztályba jár. Kollégista (szobaszáma ismeretlen) és geológiát kellene tanulnia. De ezt nem szereti, nem gyűjti a kőzeteket, ritkán kirándul, és egyáltalán nem érdekli a mélyfúrás kutatás.

Költői tehetsége két éve mutatkozik meg. Művészi hajlama csupán a rejtett genetikai adottságok szerencsés, ámde véletlen kifejezésre jutása. Költeményeiben ellentmondásos, zavarodott és pesszimista lélek hangulatai bontakoznak ki. Csak azért mutatjuk be, mert - szerintünk - jó verseket ír.

"Marslakók" dala

Száguldanak a kicsavart
felkavart, átturkált
gondolatok.

Gépies ütemet vernek
az angyalok.

Computer fejű alakok,
érdemesek és vacakok
élnek és halnak,

információkat falnak
az új hírekre lecsapnak,
irányítják az életet,

felfordítják a természetet,
egy jó van csak bennük: a mesés
digitális Napkitörés.

Távol a határ, távol a szem
láthatatlan hegyeken
ugrabugrál az életem.

Nehéz a "kérdés",
félreértés,

nem én tettem fel.

Lefolyik létem a Holdsugáron,
mint a vízcsepp az ágon.

Semmi az egész, nem is fáj,
csak egy picit, de az
a csontomig.

Szentmihályi Szabó Péter: Bolondok

D.T. már harmincöt éve volt bolondokházában. És meg is szokta. Mindent meg lehet szokni harmincöt év alatt. D.T. nem volt közveszélyes, de - mint az orvosok mondták - önálló életvezetésre alkalmatlan.

Matematikával foglalkozott, filozófiával, csillagászáttal. A pszichiáterek szívesen beszélgettek vele. Sokat tanult tőle bárki, akinek ebben a bolond világban még tanulni volt kedve.

D.T.-t tulajdonképpen már régen kiengedték volna, ha nem tart ki elmélete mellett, amely szerint hamarosan eljön a Nagy Fekete Nulla és ítélkezik mindennek felett.

Aztán eljött a Nagy Fekete Nulla és letesztelte az emberiséget egyetlen másodperc alatt. Szűrőjén csak D.T. akadt fenn. Ő lett a Nagy Fekete Nulla földi helytartója. És az egész emberiséget bolondnak nyilvánították, mert nem hitt a Nagy Fekete Nullában. D.T. rezzenéstelen arccal fogadta ezt is, csak belül mosolygott.

A világért sem árulta volna el, hogy nemsokára jön a kis piros egyes.

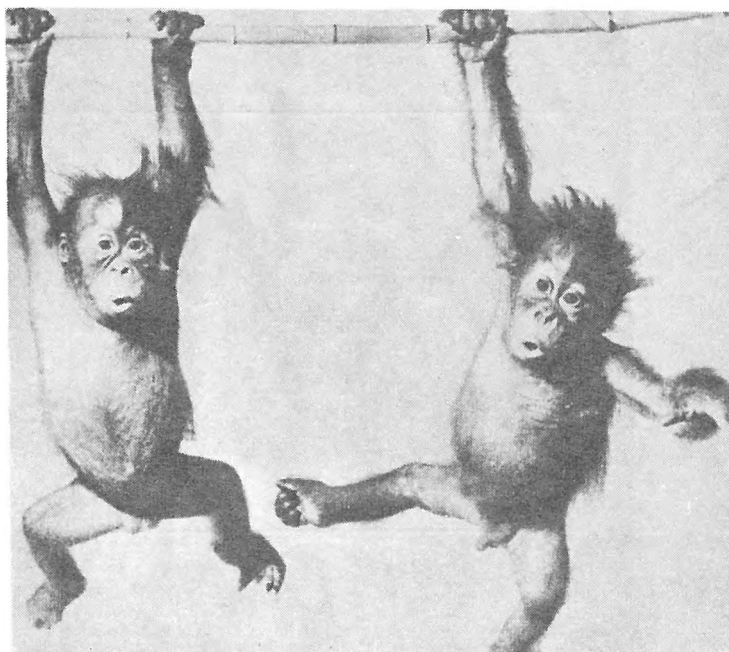
H u m o r

- Mi az abszolút aljasság?
- Betonon álló struccot megijeszteni.

- Mit csinál a víziló, amikor a szoba sarkába vizet hord a szájában?
- Fészket rak.

- Hogyan lehet a tömegben észrevenni a tűzoltót?
- Nehezen.

- Miért van a harkálynak csőre?
- Hogy bele ne verje a fejét a fába.

Két rendőr ül egy asztalnál egy lefelé fordított pohár előtt és a fejüket csóválják. Az egyik megszólal: - Nézd, ennek a pohárnak nincsen szája!
Mire a másik: - Az semmi, de még alja sincsen!

Óh, azok a nők!

- Mi a legrosszabb abban, ha egy férfit nővé operálnak?
- Az, hogy az agyát felére kell zsugorítani.

- Mi a különbség a férfi és a nő között?
- A férfit az evolúció hozta le a fáról, a nőt a gravitáció.

- A nőknél a szépség és a szellemi színvonal szorzata mindig állandó, de nem azért, mert a csúnya nők okosak, hanem, mert bármely számot nullával szorozva az eredmény nulla lesz.

Két nő vitatkozik azon, hogy melyikük okosabb.

- Aki először megmondja, mennyi kétszer kettő, az az okosabb - mondja az egyik.
Mire a másik: - Matematikából nem versenyzek.

Két rendőr egy gumibotot talál az utcán.

- Ez nem a Józsié?
- Te hülye, az övé elveszett!

Az ÉLETÜNK-et szerkeszti a szerkesztő bizottság dr. Szilvási Csaba tanár vezetésével. Megjelenik egy tanévben háromszor. Felelős kiadó: Bársony László igazgató.